

Мій прадід – герой!

Мій прадід, Голуб Віктор Костянтинович, народився 30 вересня 1923 року. Після вторгнення гітлерівців майже рік перебував в окупованому Харкові. У віці 19 років потрапив до школи молодших командирів командного складу, що розташовувалася за Вовчанськом. Після закінчення школи його було направлено в діючу армію командиром. За відсутності наших частин він лишався прикривати їх відхід. Ніхто не вірив, що він залишиться жити, й відсиляли його матері похоронки. Їх було аж три штуки.

Прадід брав участь у боях на Курській дузі, у звільненні його рідного Харкова. У боях за Харків у районі с. Васищево Віктора Костянтиновича було поранено. Після лікування його було направлено в пересувні авіаремонтні майстерні, де займався відновленням літаків ІЛ-2 після вимушених посадок. Уже перебуваючи на підступах до Німеччини, був переведений в повітряні стрільці, яких так катастрофічно бракувало, а прадід якраз мав досвід роботи за кулеметом.

Перемогу мій прадід зустрів у небі над Німеччиною, не дійшовши до лігва фашистів 65 кілометрів.

За час війни сержант гвардії Голуб Віктор Костянтинович був нагороджений орденом Вітчизняної війни II ступеня, медаллю «За відвагу» (за звільнення Харкова), медаллю «За бойові заслуги», медаллю «За перемогу над Німеччиною», медаллю «За взяття Берліна», медаллю «За звільнення Праги».

А взагалі бойовий шлях мого прадіда неможливо вмістити в один твір, про нього можна написати книгу...